

[Poul Nielson.]

Det er intet mindre end rørende, at man mener, at denne korte katalog over almene principper vil kunne klare de problemer.

Hr. Hans Toft var også inde på den følelse af trivialitet, der kunne gribe norske og danske studenter, når de fik indblik i, hvor uoverskuelig forvaltningsretten er, og det er nok også rigtigt, at alle, der skal læse Poul Andersens Forvaltningsret, fra tid til anden har været grebet af mismod. Men at de problemer, der netop er baggrunden for, at en bog af den karakter er vanskelig at læse, skulle kunne klares forholdsvis nemt ved, at vi tilsluttede os dette forslag til folketingsbeslutning her og nu, mener jeg er at forenkle tingene meget stærkt.

Jeg vil altså advare mod, at man sætter dette problem op, som om spørgsmålet om en øget retssikkerhed for borgerne er et spørgsmål om politisk vilje eller uvilje hos det ene eller det andet parti i folketinget i denne sag. Hvis den linje bliver kørt for hårdt, ja, så vil jeg ikke beskyldte de konservative for at føre en poppet linje, men kun sige, at så er vi i hvert fald i en situation, hvor jeg ville finde det rimeligt at advare mod den risiko, der i så fald ville ligge for det.

Jeg håber altså, at vi kan få en mere saglig og afslappet og muligvis også langvarig debat, men det mener jeg også er nødvendigt.

Nathalie Lind: Jeg skal såmænd kun ganske kort sige i anledning af det, hr. Hans Toft fremførte om borgerens følelse af magtesløshed og fornemmelse af ikke at få sin retsstilling tilstrækkelig tilgodeset, at jeg tror, det er den lovgivning, vi laver her i folketinget, som gør mange forhold uhyre vanskelige og uhyre besværlige, svære at gennemskue for borgerne. Det er en forenkling af lovgivningen, borgeren ønsker, ikke en formalisering af, hvilke regler der gælder for hans sag, når den kommer til behandling i administrationen. For sandheden er jo, at så at sige alle, i hvert fald de fornuftige dele af de punkter, der er opregnet i forslaget, er gældende i dag; de står bare ikke i en lov, men de virker i realiteten.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hans Toft): Jeg må fastholde mine bemærkninger

såvel til hr. Poul Nielson som til justitsministeren om, at jeg faktisk ikke synes, man har så meget at have den store sympati i.

Men når jeg nu hører justitsministeren spørge mig, om jeg virkelig har overvejet alle disse spørgsmål, så siger jeg: skal man overveje detailspørgsmålene, før man kan tage stilling til, om vi skal have en generel og en almindelig forvaltningslov indeholdende de principper, som står i dette forslag til folketingsbeslutning om en forvaltningslov? Mit svar er nej. Jeg mener godt, man kan vedtage principperne, specielt da når man siger her under denne behandling, at reglerne allerede er gældende i dag. Ja men så er det jo også det, som man i juridisk sprogbrug kalder kodificering af gældende ret; men der bliver større overskuelighed for borgerne. Ud over det putter man nye bestemmelser ind i lovgivningen, f. eks. — og dér skal jeg da gerne rose justitsministeriet — har man fået det kontradiktoriske princip, den obligatoriske partsafhøring, med ind i de overvejelser, som man nu gør sig. Jeg skal ærligt erkende, at jeg troede, det var det, der var vanskeligst at komme igennem med i en eventuel ny lov. Men det er altså lykkedes, hvordan? Ja, det må vi overlade til fantasien at afgøre.

Men når man nu taler om den almindelige lovgivning og siger, at det eventuelt kan være en fordel i stedet at få bestemmelser ind i særlovgivningen, at få alle disse retsbeskyttelsesregler ned i særlovgivningen, så vil jeg gerne spørge justitsministeren: finder justitsministeren, at det er til større sikkerhed for borgeren, og at det er nemmere for borgeren, at han skal gå hen og slå op i Ugeskrift for Retsvæsen for at finde ud af, hvordan en sag plejer at blive behandlet? Finder ministeren, det er nemmere, at borgeren skal løbe fra kontor til kontor for at finde ud af, hvad der er gældende praksis på dette eller hint område? Justitsministeren skal ikke fortælle mig, at han i sin gerning som folketingsmedlem ikke på noget tidspunkt har været udsat for en borger, der har løbet panden imod en mur og f. eks. ikke har kunnet få en begrundelse eller ikke har vidst, hvad han skulle gøre ved en sag. Vi kender alle resultatet: enten opgiver folk, eller også må de søge bistand ofte hos jurister, og det kan ikke være rigtigt, at borgerne skal kastes i juristernes arme, blot